

مرا از نشت هر دم تازه عشقی	ترا هر ساعتی حسن و کرم باد
بجان مشتاق روی تست حفظ	
ترا بر حال مشتاقان نظر باد	
میزنم بر نفس از دست و از وقت فریاد	آه که ز ناله زارم برساند بی تو باد
روز و شب فکرم بجز تو و غم نخورم	چون ز دیدار تو دورم بچشم بگردم
تا تو از چشم من سوخته دل دورم کنی	ای بسا چشمه خونین که دل از دیده کشد
صد قطره خون پیش چکد	چون بر آرد و دم از دست فرستد
حافظ دلشده مستمیزن یا سبب و روز	
تو ازین بنده دل رفته بکلی آزاد	
شراب عیش با حق صیقل کار بی نیاید	ز دیم بر صدف رندان و هر چه باو باد
کره ز دل بکش از سپهر ناله کن	که فکر هیچ بهر تن من چنین کره نکند
ز انقلاب زمانه محبت ابر که چرخ	ازین فسانه هزاران هزار بر آید
فوج بشرط ادب نیت زانکه پیش	ز کاس سرشید و بهین است و قیامت
که اگر هست که کاس می کی رفتند	که واقف است که چون نیت جام هم بر آید
ز میرت لب شیرین هنوز می بینم	که لاله میبرد از خون دیده فریاد

که کو که لاله بدانت بیوفایی دهر	که تا ز او و مدام می بیشتر گفت نهاد
یا بیای که زمانی ز می خواب شویم	مگر ز سیم کنجی درین خراب آباد
نینه بند اجازت مرا بسپه بپه	سسیم باد مسلی و آب رکن باد
رسید در غم عشقت	که چشمم زخم حوادث بعشقان رسد
فوج مگر بخافنا	
که بسته اند بر این شیم و طرب باد	
دوش کعبی زیار سفر کرده و او باد	من نیز دل با دو هم هر چه با او باد
کارم بدان بسبب که بجز خود کنم	هر شام برق لاله و هر چه با او باد
طرف نگاه شبیت آمد بخاطرم	ایجا که تاج بر سر ز کس نهاد باد
هر شب هزار غم بمن آید در عشق تو	یا رب که در میدم غم عشقت تیر باد
در حسن طره دل بجفا ظامن	هرگز گفت مسکن مالوف یا دو باد
امروز قدر چند غم نیران شتا ختم	یا رب روان نامح ما از تو شتا باد
دلخوش شدم میاد تو هر که که در چمن	بند قنای غمچو گل می کشد باد
از دست زفته بود و جو و غمیف من	صیحه جو می و صلیح جان تازه و دو باد
حافظ نهاد نیک تو کامت بر آید	جان با فدای مردم سیکو نهاد باد

ک